

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 113/2022-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **EUROSTONE s. r. o.**, Gogoľova 18, Bratislava, IČO 36 584 223, zastúpenej JUDr. Zuzanou Adamovou Tomkovou, advokátkou, Boženy Nemcovej 1, Vranov nad Topľou, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 CoKR 15/2019 z 11. júna 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 12. septembra 2019 (doplnenou 16. októbra 2019 a 2. decembra 2020) domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 CoKR 15/2019 z 11. júna 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a domáha sa priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 eur, ako aj náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľky je vedená pod sp. zn. Rvp 1616/2019 a v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky bola na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov prerozdelená a 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi.

3. Podľa čl. II bodu 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky schváleného na zasadnutí pléna ústavného súdu konanom 8. decembra 2021 na obdobie od 1. januára 2022 do 31. decembra 2022 (ďalej len „rozvrh práce“) je na konanie vo veciach patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu v jednotlivých prípadoch príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená. V súlade s čl. II bodom 3.1 rozvrhu práce pri predkladaní pridelených vecí do senátu sudcom spravodajcom Rastislavom Kaššákom pracuje prvý senát ústavného súdu v zložení Miloš Maďar (predseda senátu), Jana Baricová a Rastislav Kaššák. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky preto predbežne prerokoval senát v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

4. Z obsahu ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že proti sťažovateľke bol ako proti dlžníkovi podaný návrh na vyhlásenie konkurzu na jej majetok, a to zo strany navrhovateľky (ako veriteľa, pozn.) obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „veriteľ“), a navrhovateľa fyzickej osoby (ako prístupujúceho veriteľa, pozn.) [REDAKOVANÉ] (ďalej len „prístupujúci veriteľ“).

5. Sťažovateľka uviedla, že veriteľ aj prístupujúci veriteľ mali pohľadávky voči sťažovateľke nadobudnúť od jednej osoby, a to bývalého spoločníka a konateľa sťažovateľky, ktorému mali tieto pohľadávky vzniknúť z titulu pôžičiek pre sťažovateľku v období od roku 2007 až do roku 2013. Tieto pohľadávky však sťažovateľka namietala ako neoprávnené a podrobne odôvodnila ich spochybenie. Tiež uviedla, že súčasní spoločníci a konatelia sťažovateľky prevzali spoločnosť (sťažovateľku, pozn.) od bývalého (predchádzajúceho, pozn.) spoločníka a konateľa v druhej polovici roka 2015, pričom z odovzdaného účtovníctva nevyplývalo, aby sťažovateľka mala nejaké záväzky voči tomuto bývalému spoločníkovi a konateľovi. Rovnako tak od roku 2015 až do podania návrhu na vyhlásenie konkurzu (10. augusta 2018, pozn.) neboli sťažovateľke doručené žiadne výzvy na zaplatenie pohľadávok, oznámenia o postúpení pohľadávok ani urobené akékoľvek úkony, ktorými by si bývalý spoločník a konateľ, veriteľ či prístupujúci veriteľ uplatnili pohľadávky voči sťažovateľke. Dodala, že Okresnému súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) predložila vyjadrenie audítora, účtovnú dokumentáciu, zápisnice o výsluchu svedkov z trestného konania (vedeného proti bývalému spoločníkovi a konateľovi a proti súčasným spoločníkom a konateľom sťažovateľky, pozn.), rozhodnutie bývalého spoločníka a konateľa o kapitalizácii vkladov, ktoré doplnila aj overenou kópiou originálu a Potvrdením Daňového úradu Bratislava o finančnej spoľahlivosti sťažovateľky. Napriek tomu však okresný súd uznesením č. k. 32 K 12/2018-294 z 25. januára 2019 [v znení opravného uznesenia okresného súdu č. k. 32 K 12/2018-311 z 31. januára 2019 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“)] vyhlásil konkurz na majetok sťažovateľky.

6. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom okresnému súdu vytýkala procesnoprávne pochybenia (že okresný súd vychádzal z neúplnej listiny, že vykonával dokazovanie po skončení dokazovania, pozn.), ako aj hmotnoprávne pochybenia (jednostranné vyhodnotenie veci, neakceptovanie a nevysporiadanie sa s dôkazmi predloženými sťažovateľkou a porušenie práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie, pozn.). Následne sťažovateľka v ústavnej sťažnosti pomerne podrobne rozvádza jej argumentáciu uvedenú v podanom odvolaní, pričom uzatvára, že o podanom odvolaní bolo rozhodnuté napadnutým uznesením, ktorým krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu vo výroku I, II, III, a VI a odmietol odvolanie proti výrokom IV a V.

7. Krajský súd v napadnutom uznesení svoje závery v podstatnom odôvodnil nasledovne tak, že uviedol, že návrh na vyhlásenie konkurzu bol podaný 10. augusta 2018 a platobná neschopnosť sťažovateľky ako dlžníka bola odôvodňovaná upresnením peňažných záväzkov – pohľadávkou, ktorá bola nadobudnutá zmluvou o postúpení pohľadávok z 13. februára 2018 uzavretou s bývalým spoločníkom a konateľom sťažovateľky ako postupcom, pričom postúpenie pohľadávok bolo sťažovateľke 15. februára 2018 písomne oznámené. Ako dôkazy boli predložené písomné listiny (zmluva o postúpení pohľadávok z 13. februára 2018, oznámenie o postúpení pohľadávok z 13. februára 2018, zmluva o pôžičke z 25. marca 2013, príjmový pokladničný doklad z 25. marca 2013, zmluva o pôžičke z 26. marca 2013, príjmový pokladničný doklad z 26. marca 2013, zmluva o pôžičke z 28. marca 2013, príjmový pokladničný doklad z 28. marca 2013, pozn.). Uviedol, že v danom prípade veriteľ ako navrhovateľ preukázal svoju pohľadávku zmluvou o postúpení pohľadávky z 13. februára 2018 a oznámil ďalšieho veriteľa sťažovateľky – pristupujúceho veriteľa s celkovou pohľadávkou vo výške istiny 458 161,45 eur s príslušenstvom. Dodal, že osobitná právna úprava začatia konkurzného konania nemôže brániť tomu, aby konkurzný súd preskúmaval formálnu a aj materiálnu správnosť listín priložených k návrhu, ktoré sú jeho obligatórnou obsahovou náležitosťou. Základnými hmotnoprávnymi podmienkami pre vyhlásenie konkurzu je úpadok dlžníka, pluralita veriteľov a existencia majetku potrebného na úhradu trov konkurzného konania. Konkurzný súd v danom prípade primárne správne skúmal aktívnu vecnú legitimáciu veriteľa na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu. Ďalej je uvedené, že krajský súd preskúmal existenciu pohľadávky veriteľa, ako aj pristupujúceho veriteľa, na základe čoho zistil, že sa v spise nachádzajú zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorené podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka medzi bývalým spoločníkom a konateľom sťažovateľky ako postupcom a veriteľom ako postupníkom, pričom dospel k záveru, že sú platné, pretože boli uzatvorené v súlade s § 524 Občianskeho zákonníka. Krajský súd s poukazom na § 149 a § 185 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) dospel k záveru, že sa nestotožňuje s námietkou sťažovateľky, že okresný súd nevykonal dokazovanie a neúplne zistil skutkový stav. Odôvodnil to tým, že proces dokazovania slúži k preukázaniu skutkových tvrdení uplatnených v žalobe (resp. obrane proti žalobe, pozn.) s tým, že súd prvej inštancie je oprávnený rozhodnúť, ktoré z navrhovaných dôkazov je potrebné pre meritórne rozhodnutie vykonať. Ak zo skutkových tvrdení uvedených v žalobe alebo ostatných podaniach žalobcu, či jeho prednesoch na pojednávaní, bez pochybností vyplýva, že uplatnený nárok je po právnej stránke nedôvodný, žalobcom navrhnuté dôkazy nevykoná. Uviedol, že vzhľadom na výsledok odvolacieho konania je správny aj výrok súdu prvej inštancie, ktorým konkurz uznal za hlavné insolvenčné konanie. Na záver dodal, že krajský súd ako súd odvolací sa z uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym názorom okresného súdu ako súdu prvej inštancie uvedeným v uznesení okresného súdu. Vo vzťahu k výrokom IV a V odvolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu namieta, že krajský súd aplikoval v jej veci § 19 ods. 1 písm. c) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) v rozpore so základnými princípmi konkurzného práva.

Odôvodneniu napadnutého uznesenia vytýka, že je arbitrárne, svojvoľné, vnútorne nelogické a obsahuje svojvoľný výklad zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Argumentovala, že neboli zohľadnené jej podania a argumentácia, ktoré urobila riadne, včas a v zákonom predpísanej forme, a tiež, že sa krajský súd nevysporiadal s procesnými porušeniami, ktoré nastali v konaní pred okresným súdom. Svoju argumentáciu založila na tvrdení, že ak ako dlžník v konaní o vyhlásenie konkurzu na jej majetok spochybnila vznik a existenciu pohľadávok veriteľov dôvodmi, ktoré mali byť predmetom dokazovania v riadnom súdnom konaní o zaplatenie pohľadávok a nemohli byť dokazované v konkurznom konaní, ale súdy (ako okresný súd, tak aj krajský súd, pozn.) sa právnym výkladom príslušného zákonného ustanovenia (oprávňujúceho súd vyhlásiť konkurz, pozn.) riadne nezaoberali, upreli právo sťažovateľky, aby jej námietky boli posúdené príslušným súdom. Namietala, že krajský súd sa riadne nezaoberal tým, či osvedčila spornosť záväzkov, a v tejto časti svoje závery ani riadne neodôvodnil. Tiež uviedla, že námietky týkajúce sa existencie pohľadávok veriteľov nemôžu byť dokazované v konkurznom konaní, preto mala mať právo ako dlžník vyjadriť sa a predkladať dôkazy v konaní o zaplatenie týchto pohľadávok, čo jej však bolo krajským súdom upreté. Namietla aj nevysporiadanie sa krajského súdu s tým, že okresný súd založil svoje rozhodnutie na vlastnom šetrení, ktoré vykonal až po ukončení dokazovania, k čomu sa sťažovateľka nemohla vyjadriť.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), ako aj základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o vyhlásení konkurzu na majetok sťažovateľky.

10. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 358/2019).

11. Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Úlohou ústavného súdu tak nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového

stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 1/2020).

12. K zákonnej povinnosti všeobecných súdov náležite a presvedčivo odôvodniť ich rozhodnutia ústavný súd už v minulosti judikoval, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 57/2019).

13. S poukazom na uvedené východiská ústavný súd pristúpil k prieskumu ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu. Pri posudzovaní otázky, či mohli byť napadnutým uznesením porušené sťažovateľkou namietané práva podľa ústavy a dohovoru, teda otázky, či napadnuté uznesenie krajského súdu nie je zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, je potrebné zohľadniť nielen odôvodnenie napadnutého uznesenia, ale aj odôvodnenie uznesenia okresného súdu, s ktorým sa krajský súd stotožnil. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného, ako aj odvolacieho, pozn.), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (I. ÚS 441/2019).

14. Podľa § 19 ods. 1 písm. c) zákona o konkurze a reštrukturalizácii súd rozhodne o vyhlásení konkurzu vtedy, ak dlžník neosvedčil svoju platobnú schopnosť, inak rozhodne o zastavení konkurzného konania; pri rozhodovaní o vyhlásení konkurzu súd neprihliada na záväzky, pri ktorých dlžník osvedčil ich spornosť; ak sa dlžník v lehote podľa odseku 1 písm. a) bodu 1 nevyjadril, má sa za to, že svoju platobnú schopnosť neosvedčil.

15. Pretože sú sťažovateľke odôvodnenia ako napadnutého uznesenia krajského súdu, tak aj prvoinštančným súdom vydaného uznesenia dostatočne známe, ústavný súd ich na tomto mieste preto nebude podrobne rozoberať.

16. Len pre zdôraznenie (s poukazom na sťažovateľkou uvádzanú argumentáciu, pozn.) uvedie, že krajský súd po prejednaní odvolania dospel k záveru, že veriteľ preukázal svoju pohľadávku voči sťažovateľke a oznámil ďalšieho – pristupujúceho veriteľa s pohľadávkou voči sťažovateľke. Dospel k tomu, že sú splnené základné hmotnoprávne podmienky pre vyhlásenie konkurzu (úpadok dlžníka, pluralita veriteľov a existencia majetku potrebného na úhradu trov konkurzného konania, pozn.). Krajský súd po preskúmaní existencie pohľadávky dospel k záveru o platnosti zmlúv o postúpení pohľadávok, pretože boli uzatvorené v súlade s § 524 Občianskeho zákonníka. Zároveň je z odôvodnenia napadnutého uznesenia zrejmé, že postúpenie pohľadávok bolo sťažovateľke 15. februára 2018 písomne oznámené. K námietke sťažovateľky na neprihliadanie na jej podania poukázal na § 149 a najmä § 185 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd rozhodne, ktoré z navrhnutých

dôkazov vykoná. Teda, že súd nie je viazaný návrhmi sporových strán a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy, čo nie je možné považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Preto sa nestotožnil s touto jej námietkou.

17. Vzhľadom na skutočnosť, že krajský súd sa v napadnutom uznesení v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom okresného súdu ako súdu prvej inštancie, ústavný súd na tomto mieste zároveň poukazuje aj na relevantné závery odôvodnenia uznesenia okresného súdu v danej veci. Ten v relevantnej časti okrem iného uviedol, že vo veci bolo vykonané pojednávanie 18. januára 2019 za účasti oprávnených osôb (následne uviedol ním zistené skutočnosti z vyjadrení a predložených listín, pozn.). K námietke sťažovateľky o nemožnosti vyjadriť sa k vlastnému zisťovaniu okresného súdu je potrebné uviesť, že okresný súd (ako to vyplýva z bodov 34 a 35 jeho uznesenia, pozn.) zisťoval len z Obchodného registra (ako verejne dostupnej databázy, pozn.) výšku základného imania sťažovateľky a zo Zbierky listín sťažovateľky zisťoval evidenciu účtovných závierok sťažovateľky. Teda nešlo o vyžiadavanie si podkladov od iných účastníkov konania či podkladov, ktoré by boli pre sťažovateľku neznáme. K otázke sťažovateľkou namietanej spornosti pohľadávok jasne uviedol, že sťažovateľka ako dlžník musí osvedčiť spornosť záväzkov. Nestačí len jej tvrdenie o spornosti záväzku. Na základe predložených podkladov však dospel k záveru, že sťažovateľka hodnoverným spôsobom neosvedčila spornosť pohľadávok. Poukázal tiež na tzv. „obrátené“ dôkazné bremeno, pri ktorom práve sťažovateľka ako dlžník mala osvedčiť platobnú schopnosť vo vzťahu ku všetkým jej veriteľom. Uviedol, že v danom štádiu konkurzného konania (osvedčovanie platobnej schopnosti) je jeho úlohou skúmať platobnú schopnosť dlžníka tým, že overuje ním tvrdené skutočnosti. Okresný súd tak na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že sťažovateľka ako dlžník neosvedčila spornosť pohľadávok veriteľa a pristupujúceho veriteľa, a po preskúmaní podkladov dospel tiež k záveru, že sťažovateľkou uvádzaný majetok nepostačuje na úhradu jej záväzkov, a teda svoju platobnú schopnosť nepreukázala.

18. S poukazom na uvedené tak podľa posúdenia ústavného súdu napadnuté uznesenie krajského súdu, resp. závery v ňom uvedené (aj s poukazom na závery ním potvrdeného uznesenia okresného súdu, pozn.) nie je možné označiť za arbitrárne, nelogické či z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľné. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že jeho úlohou nie je preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

19. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (I. ÚS 1/2020).

20. Na základe uvedeného preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

21. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 23. februára 2022

Miloš Maďar
predseda senátu